

Rolnummer 458
Arrest nr. 75/93 van 27 oktober 1993

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State, in zake de n.v. Melcar en Marie-Madeleine de Coppin de Grinchamps tegen het Waalse Gewest.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters K. Blanckaert, L.P. Suetens, H. Boel, L. François en J. Delruelle, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij arrest nr. 40.857 van 28 oktober 1992 in zake de n.v. Melcar en Marie-Madeleine de Coppin de Grinchamps tegen het Waalse Gewest - tussenkomen partij : de stad Andenne, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Worden de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet geschonden door de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigening en door de artikelen 14 en 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doordat de belanghebbende derden de nietigverklaring van een onteigeningsbesluit kunnen vorderen bij de Raad van State, terwijl de onteigende de onwettigheid van het besluit alleen maar bij exceptie mag opwerpen, nadat de gerechtelijke procedure tot onteigening is ingesteld en doordat bovendien, als de vordering van de derde met succes wordt bekroond, de onteigende op zijn beurt in herziening of in beroep de vaststelling van de onwettigheid van de onteigening zal kunnen verkrijgen, terwijl hij die niet kan verkrijgen bij de Raad van State ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij een verzoekschrift dat op 28 februari 1991 is ingediend, vorderen de n.v. Melcar en M.-M. de Coppin de Grinchamps bij de Raad van State de vernietiging van het ministerieel besluit van het Waalse Gewest van 5 oktober 1990, waarbij wordt verklaard dat redenen van algemeen nut voorhanden zijn om onroerende goederen die hun toebehoren, te onteigenen met het oog op de voortzetting van de ontginning van de kalksteengroeve, en waarbij de gemeenteraad van Andenne wordt gemachtigd tot de onteigening van die onroerende goederen over te gaan, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 26 juli 1962.

Bij de indiening van het beroep hebben de verzoekers de bevoegdheid van de Raad van State aangetoond met arrest nr. 42/90 van het Hof van 21 december 1990.

Op 18 augustus 1991 heeft de stad Andenne bij de vrederechter te Namen een verzoekschrift tot onteigening ingediend. Op 11 september 1991 heeft de vrederechter geoordeeld dat de vordering ontvankelijk en gegrond was en heeft hij de door de onteigenden uiteengezette middelen verworpen en de hun verschuldigde provisionele bedragen vastgesteld. Bij vonnis van 15 januari 1992 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Namen de vordering tot herziening van dat vonnis niet-ontvankelijk verklaard, op grond dat de vordering tot herziening van de vergoeding naar luid van artikel 16 van de wet van 26 juli 1962 niet kan worden ingesteld voordat de vrederechter een vonnis heeft gewezen waarbij de voorlopige vergoeding wordt vastgesteld. Tegen dat vonnis is hoger beroep ingesteld.

De tussenkomen partij laat voor de Raad van State gelden dat dit rechtscollege niet bevoegd is omdat de zaak bij de vrederechter aanhangig is gemaakt.

De verzoeksters hebben van hun kant betoogd dat de omstandigheid dat de onteigende niet langer eigenaar zou zijn, zijn rechten in geen enkel opzicht wijzigt omdat hij zich niet in een minder gunstige toestand kan bevinden dan de onteigende tegen wie een onteigeningsprocedure is ingesteld en die in de loop van de herziening verneemt dat het onteigeningsbesluit op verzoek van een derde is vernietigd. Zij voerden eveneens aan dat zij er een voor de hand liggend belang bij hebben dat de Raad van State uitspraak doet over het beroep, om in de procedure tot herziening een eventueel vernietigingsarrest te doen gelden, en dat hierover anders beslissen, een discriminatie zou inhouden tussen de onteigenden die, op grond van het arrest Gautot, bij de Raad van State een beroep hebben ingesteld en de derden die hetzelfde beroep hebben ingesteld en van hun kant zonder enige belemmering de procedure tot vernietiging kunnen voortzetten. Om die reden hebben zij gevraagd dat aan het Hof de prejudiciële vraag zou worden voorgelegd die de Raad van State heeft beslist te stellen.

III. De rechtspleging voor het Hof

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 19 november 1992 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

Van de verwijzingsbeslissing is conform artikel 77 van de organieke wet kennisgegeven bij op 11 december 1992 ter post aangetekende brieven, die op 14 en 15 december 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 12 december 1992.

Het Waalse Gewest, vertegenwoordigd door zijn Regering, heeft bij op 19 januari 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

De stad Andenne, waarvan de kantoren gevestigd zijn op het Stadhuis, te Andenne, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, heeft bij op 22 januari 1993 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

M.-M. de Coppin de Grinchamps en de n.v. Melcar, die woonplaats hebben gekozen ten kantore van Mr. M. Denys, advocaat, Grote Hertstraat 12 te 1000 Brussel, hebben bij op 26 januari 1993 ter post aangetekende brief een gezamenlijke memorie ingediend.

Afschriften van die memories zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 8 februari 1993 ter post aangetekende brieven, die op 9 februari 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De stad Andenne heeft bij op 1 maart 1993 ter post aangetekende brief een memorie van antwoord overgezonden.

M.-M. de Coppin de Grinchamps en de n.v. Melcar hebben bij op 9 maart 1993 ter post aangetekende brief een gezamenlijke memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 7 januari 1993 is rechter J. Delruelle aangewezen als lid van de zetel en als rechter-verslaggever ter vervanging van rechter D. André, die tot voorzitter van het Hof was verkozen.

Bij beschikking van 18 mei 1993 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, tot 19 november 1993 verlengd.

Bij beschikking van 15 juli 1993 is rechter K. Blanckaert aangewezen als lid van de zetel ter vervanging van rechter L. De Grève, die waarnemend voorzitter was en later tot voorzitter is verkozen.

Bij beschikking van 15 juli 1993 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 14 september 1993.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 19 juli 1993 ter post aangetekende brieven, die op 22 juli 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Op de terechtzitting van 14 september 1993 :

- zijn verschenen :

- . Mr. P. Héger, advocaat bij de balie te Namen, voor de stad Andenne;
- . Mr. M. Denys, advocaat bij de balie te Brussel, en Mr. B. Schöfer, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. J. Bours, advocaat bij de balie te Luik, voor M.-M. de Coppin de Grinchamps en de n.v. Melcar;
- . Mr. A. Gueritte, advocaat bij de balie te Bergen, voor de Waalse Regering;
- hebben de rechters J. Delruelle en H. Boel verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunten van de partijen voor het Hof

A.1. In hun memorie brengen M.-M. de Coppin de Grinchamps en de n.v. Melcar eerst de rechtspraak van het Hof betreffende de gelijkheid en de niet-discriminatie, alsmede het arrest nr. 42/90 van 21 december 1990, in herinnering.

Zij doen gelden dat het krachtens de grondbeginselen van de Belgische rechtsorde, en met name krachtens het algemene beginsel van de rechten van de verdediging en van het recht op eigendom, niet duidelijk is waarom het instellen van een procedure voor de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde de onteigende zou verhinderen een beroep bij de Raad van State voort te zetten, terwijl de derden nog over alle mogelijkheden beschikken om de zaak voor het administratieve rechtscollege te brengen en zelfs na de aanvang van de gerechtelijke procedure hun belang behouden.

De partijen menen dat « de omstandigheid dat de onteigende geen eigenaar meer zou zijn, (...) zijn recht in geen enkel opzicht (wijzigt), omdat hij zich niet in een minder gunstige toestand kan bevinden dan de onteigende tegen wie een onteigeningsprocedure is ingesteld, en die in de loop van de herziening verneemt dat het onteigeningsbesluit op verzoek van een derde werd vernietigd ». Zij doen ook gelden dat een discriminatie kan bestaan tussen de onteigenden die, overeenkomstig de rechtspraak van het arrest Gautot, voor de Raad van State een beroep hebben ingesteld voordat een gerechtelijke procedure was aangespannen, en de derden die hetzelfde beroep hebben ingesteld en van hun kant zonder enige belemmering de procedure tot vernietiging kunnen voortzetten, ondanks het instellen van een vordering voor de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde.

Vervolgens herinneren zij eraan dat de procedure voor de Raad van State en de gerechtelijke procedure op talrijke punten fundamenteel verschillen.

In de procedure tot vernietiging heeft de toekomstige onteigende immers automatisch toegang tot het administratief dossier, wat niet het geval is in de gerechtelijke procedure.

Voor de vrederechter moet de onteigende alle excepties ineens aanvoeren, terwijl hij geen kennis heeft genomen van het administratief dossier. Voor de Raad van State is het nog altijd mogelijk nieuwe middelen aan te voeren na van het administratief dossier kennis te hebben genomen.

De vrederechter is ertoe gehouden uitspraak te doen binnen 48 uur, wat niet geldt voor de Raad van State.

De Raad van State is ertoe gehouden alle middelen te onderzoeken en een zo ruim en doeltreffend mogelijke vernietiging toe te staan.

Indien de vrederechter een middel van onwettigheid in aanmerking neemt (bijvoorbeeld het ontbreken van openbaar onderzoek), en de rechter in hoger beroep die exceptie verwerpt op hoger beroep van de onteigenaar, spitst het gehele gerechtelijke debat, ook voor het Hof van Cassatie, zich toe op dat ene middel. Aangezien dat Hof niet de grond van de zaak behandelt, worden alle overige middelen niet onderzocht. De onteigening zal aldus wettig worden verklaard, terwijl andere middelen van onregelmatigheid voor de vrederechter waren opgeworpen.

De partijen voegen hieraan toe dat de vordering tot herziening die zowel de onteigende als de onteigenaar kunnen instellen, niet van die aard is dat ze die discriminatie zou wegwerken.

Bij die gelegenheid kunnen alle kwesties betreffende de regelmatigheid en de wettigheid van de onteigening weliswaar opnieuw worden behandeld, maar materieel gezien is het voor de onteigende nagenoeg onmogelijk zijn goed opnieuw in bezit te nemen, vooral wanneer dat goed reeds voor openbaar gebruik is bestemd of de exploitatie ervan reeds is aangevangen, wat over het algemeen het geval is wanneer bij hoogdringende omstandigheden wordt onteigend.

De partijen voegen hieraan toe dat, volgens een bepaalde rechtspraak, de vordering tot herziening pas kan worden ingesteld nadat het vonnis over de voorlopige vergoedingen is gewezen.

De partijen preciseren welke weerslag dat verschil ten deze heeft. Zij beklemtonen dat de behandeling van de zaak voor de Raad van State werd vastgesteld op 28 oktober 1992 en normaal gezien op die datum had kunnen worden gepleit indien de gerechtelijke procedure niet was aangevangen.

In de gerechtelijke procedure daarentegen dateert het provisionele vonnis waarbij de eigendoms overdracht plaatsvindt van 11 september 1991, maar het voorlopige vonnis is nog steeds niet gewezen, aangezien het expertiseverslag nog niet is neergelegd.

Dat betekent dat de onteigenden, krachtens de door hen geciteerde rechtspraak, momenteel in de onmogelijkheid verkeren de vordering tot herziening in te stellen en derhalve hun excepties van onwettigheid aan de herzieningsinstantie voor te leggen.

Zij wijzen erop dat de exploitatie van het goed ondertussen is aangevat, terwijl de gerechtelijke procedure, die de rechten van de onteigenden zou moeten waarborgen, is bevroren.

Zij menen dat dit een flagrante en onevenredige ongelijkheid inhoudt tussen de rechten van de partijen, aangezien de doelstelling van de onteigeningsprocedure met betrekking tot de snelheid weliswaar lijkt te zijn bereikt, maar dan wel met miskenning van de rechten van de eigenaar, die nochtans bij de Grondwet zijn gewaarborgd.

De partijen voegen hieraan toe dat het ontnemen van de bevoegdheid van de Raad van State ten aanzien van de onteigende zodra de gerechtelijke procedure is aangevangen, erop neerkomt dat het arrest nr. 42/90 van het Hof alle betekenis wordt ontnomen, aangezien de verleende bescherming verdwijnt zodra de onteigende overheid de gerechtelijke procedure instelt, zodat zij geen enkel nut heeft. Zij wijkt voor een gerechtelijke procedure waarin de onteigende zich in een minderwaardigheidspositie bevindt.

De partijen voegen hieraan toe dat de discriminatie nog flagranter is wanneer de vordering van de derde, die de zaak voor de Raad van State heeft gebracht, met succes wordt bekroond en die derde de schorsing of de vernietiging van het besluit verkrijgt, want ondertussen zal de onteigende, die nochtans de belangrijkste belanghebbende is, alle schadelijke gevolgen van de onteigening hebben ondergaan en alle moeite hebben om zijn goed opnieuw in bezit te nemen.

Vervolgens doen de partijen gelden dat het Hof in zijn arrest nr. 57/92 van 14 juli 1992 reeds heeft beklemtoond dat er voor de onteigenden effectief een gerechtelijk vacuüm bestaat gedurende de enkele dagen die liggen tussen de bij artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 voorgeschreven dagvaarding en het bij artikel 7 van die wet beoogde vonnis, aangezien een gewone derde via een schorsingsarrest de gerechtelijke procedure

onwerkdadig zou kunnen maken, terwijl de eigenaar en de belanghebbende derden van dat rechtsmiddel verstoken zijn.

Zij menen dat dat gerechtelijk vacuüm te maken heeft met de bepalingen van de wet, die volkomen ongrondwettig is en een flagrante en volkomen onverantwoorde discriminatie inhoudt.

De partijen doen gelden dat de onteigeningsprocedure bij hoogdringende omstandigheden, die eenentwintig artikelen telt, volledig is vervat « in het artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 ».

Volgens de partijen blijkt uit de parlementaire stukken dat het genoemde artikel 5 als één enkel artikel is onderzocht, terwijl het er eenentwintig bevatte, en dat geen enkel van de eenentwintig artikelen tijdens de stemming over die nieuwe procedure afzonderlijk werd onderzocht en evenmin artikels gewijs erover werd gestemd. Zij menen derhalve dat die wet is aangenomen met schending van artikel 41 van de Grondwet en dat het Hof klaarblijkelijk bevoegd is om die grief met betrekking tot de grondwettigheid te onderzoeken, op grond van artikel 107 van de Grondwet, enerzijds, en op grond van artikel 6, anderzijds, aangezien elke burger, en *a fortiori* een onteigende, het recht heeft enkel te worden onderworpen aan wetten waarover op regelmatige wijze is gestemd.

Zij menen dat de aanneming, op een niet conforme wijze, van die wet, de parlementaire controle op de nieuwe procedure onmogelijk heeft gemaakt, en dit terwijl de vorige onteigeningsprocedures bij hoogdringende omstandigheden reeds waren vastgesteld bij een besluitwet van 1946, waarop geen controle door het Parlement is uitgeoefend. Zij besluiten dat de wet die is vervat in artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 derhalve klaarblijkelijk strijdig is met de grondbeginselen van een democratische samenleving, zoals die zijn vastgesteld bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 en bij het eerste aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Zij verzoeken het Hof voor recht te zeggen dat de artikelen 6 en *6bis* en 41 van de Grondwet worden geschonden door de wet die is vervat in artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 en door de artikelen 14 en 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, doordat de belanghebbende derden de nietigverklaring van een onteigeningsbesluit kunnen vorderen bij de Raad van State, terwijl de onteigende de onwettigheid van het besluit alleen maar bij wege van exceptie mag opwerpen, nadat de gerechtelijke procedure tot onteigening is ingesteld, en doordat bovendien, als de vordering van de derde met succes wordt bekroond, de onteigende op zijn beurt in herziening of in hoger beroep de vaststelling van de onwettigheid van de onteigening kan verkrijgen, terwijl hij die niet kan verkrijgen bij de Raad van State.

A.2. In haar memorie besluit de stad Andenne in hoofdorde tot de onbevoegdheid van het Hof op grond dat blijkt dat de verzoeksters het Hof niet vragen de grondwettigheid van de wet van 26 juli 1962 te toetsen, maar wel de grondwettigheid te toetsen van de uitlegging die het Hof in zijn arrest Gautot aan die norm heeft gegeven. Volgens de stad Andenne zou de vraag niet tot de bevoegdheid van het Hof behoren, aangezien het onderwerp van de prejudiciële vraag erop neerkomt dat het Hof wordt verzocht uit te maken of een interpretatie die aan de wet is gegeven, in overeenstemming is met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet; het Hof vermag zich niet uit te spreken over de grondwettigheid van een uitlegging die is gegeven aan een van de in artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 bedoelde normen, die op zichzelf geen discriminatie inhoudt.

In ondergeschikte orde meent de stad Andenne dat het Hof zich onbevoegd zou moeten verklaren op grond van artikel 92 van de Grondwet. Volgens de stad Andenne stellen de verzoeksters, door aan te voeren dat de ontstentenis van beroep voor de Raad van State ongrondwettig zou zijn, impliciet maar zeker het in artikel 92 van de Grondwet bedoelde grondwettelijke beginsel opnieuw aan de orde. Volgens die partij is het immers onbetwistbaar dat de rechten van de onteigende of de belanghebbende derden, in de zin van artikel 6 van de wet van 26 juli 1962, burgerlijke rechten zijn, vermits zij betrekking hebben op eigendomsrechten of op een vorderingsrecht op grond van huur, gebruikspand, gebruik of bewoning en derhalve alleen de rechtbanken van de rechterlijke orde er met toepassing van artikel 92 van de Grondwet kennis van kunnen nemen.

In nog meer ondergeschikte orde, meent de stad Andenne dat de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet in acht worden genomen door de bepaling die aan het Hof is voorgelegd. De stad brengt allereerst de vorige arresten van het Hof in herinnering, namelijk het arrest Gautot en het arrest van 23 december 1992. Zij besluit dat de prejudiciële vraag die ten deze is gesteld, sprekend gelijkt op die waarover het Hof in het arrest van 14 juli 1992 uitspraak diende te doen, met dien verstande dat de partijen ze ditmaal met een gevolg illustreren om de vermeende discriminatie die zij aanklagen, beter in het licht te stellen.

Die partij brengt vervolgens de rechtspraak van het Hof betreffende het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, met name inzake onteigening ten algemenen nutte, in herinnering.

De partij besluit dat uit de lering van het Hof blijkt dat zodra een rechtsmiddel openstaat, hetzij via een rechtstreeks beroep voor de Raad van State in het voordeel van de niet-belanghebbende derde of via een indirect beroep bij wege van exceptie voor de rechtbanken van de rechterlijke orde door de onteigende of de belanghebbende derden in de zin van artikel 6 van de wet van 26 juli 1962, de doelstelling van de wet is bereikt zonder dat een onevenredigheid bestaat tussen die doelstelling en de aangewende middelen, namelijk ten deze de gerechtelijke procedure die de onteigende kan instellen.

Die partij meent, na beide procedures met elkaar te hebben vergeleken, dat de eigenaar dezelfde bescherming geniet voor de vrederechter als de derde voor de Raad van State. De partij doet ook gelden dat de discriminatie die door de tegenpartij is aangeklaagd, erop neerkomt dat artikel 16, tweede lid, van de wet van 26 juli 1962 wordt verzwegen, welk artikel de gelegenheid biedt, ingeval de onteigende geen gewag kan maken van een vernietigingsarrest van de Raad van State, de regelmatigheid van de onteigeningsprocedure opnieuw aan de orde te stellen en in het kader van de vordering tot herziening opnieuw een onderzoek naar de interne en externe wettigheid van de administratieve handeling te laten plaatsvinden.

De partij brengt eveneens het arrest van het Hof van Cassatie van 7 december 1990 in herinnering, waarin dat artikel in die zin werd uitgelegd dat het de eigenaar en de belanghebbende derden is toegestaan hun vordering tot herziening te laten steunen op gronden die ze voor de vrederechter niet hadden aangevoerd en het gehele proces over te doen.

De partij besluit dat de eigenaar in het kader van die procedure zal beschikken over de termijnen, onderzoeksmaatregelen en rechtsmiddelen die het Gerechtelijk Wetboek hem biedt en hij derhalve na het instellen van de rechtszaak een bescherming op drie verschillende rechterlijke niveaus geniet, wat hem zonder enige twijfel een adequate bescherming biedt tegen onregelmatigheden.

A.3. In haar memorie antwoordt de Waalse Regering betreffende de eerste aangeklaagde discriminatie dat het Hof reeds in zijn arrest van 14 juli 1992 heeft geantwoord dat de bepalingen van de betwiste wet de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet niet schenden doordat andere belanghebbende derden dan die welke beoogd zijn in artikel 6 van de wet van 26 juli 1962 het recht hebben de vernietiging en de schorsing van een onteigeningsbesluit te vorderen voor de Raad van State, terwijl de onteigende de wettigheid van dat besluit slechts bij wege van exceptie na het begin van de gerechtelijke fase kan betwisten.

Betreffende de tweede aangeklaagde discriminatie merkt de Waalse Regering op dat het feit dat de onteigende in herziening of in hoger beroep de vaststelling van de onwettigheid van de onteigening kan verkrijgen op voorwaarde dat de vordering van de derde met succes wordt bekroond, nog niet betekent dat hij gediscrimineerd wordt omdat ervan wordt uitgegaan dat zijn recht van burgerlijke aard is en derhalve tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht behoort, en niet tot die van de Raad van State.

Dienaangaande voert de Waalse Regering eveneens het vorige arrest van het Hof aan, namelijk dat van 21 december 1990.

A.4. In hun memorie van antwoord suggereren M.-M. de Coppin de Grinchamps en de n.v. Melcar de samenvoeging van die zaak met de zaken met rolnummers 427 en 431.

Zij beklemtonen dat de waarborgen die aan elk van de categorieën van personen respectievelijk worden verleend, niet gelijkwaardig zijn wegens het ontbreken van juridische waarborgen en efficiëntie bij het verloop van een procedure voor de vrederechter. « De procedure voor de vrederechter kan niet als een gerechtelijke procedure worden aangezien, maar moet eerder als een handeling van vrijwillige rechtspraak worden beschouwd. Bovendien verhindert de totale ontstentenis van beroep tegen het vonnis van de vrederechter een gelijkschakeling met een rechterlijke instantie, die het beroep voor de Raad van State zou uitsluiten. »

Ten aanzien van de weerslag van artikel 92 van de Grondwet, weerleggen de verzoeksters het argument dat de Raad van State niet langer bevoegd zou zijn wegens de toepassing van artikel 92 van de Grondwet. « Dat artikel vertrouwt de bescherming van de subjectieve rechten weliswaar aan de burgerlijke rechter toe, maar dat neemt niet weg dat die bepaling een ander rechtscollege, namelijk een rechtscollege van de administratieve orde,

de bevoegdheid om het bestuur te beoordelen, niet ontnemt.

Wanneer een rechter van de administratieve orde een handeling onderzoekt vanuit de invalshoek van de publiekrechtelijke voorschriften, spreekt hij zich uiteraard niet uit over subjectieve rechten. Wanneer die rechter zijn rechtsmacht uitoefent op verzoek van een eigenaar wiens eigendomstitel niet is bedreigd, zou hij zonder enige beperking bevoegd zijn om de administratieve handeling te beoordelen. Wanneer diezelfde rechter plots vaststelt dat de eigendomstitel gedeeltelijk of volledig is bedreigd, zou hij, *a contrario* (!) geen enkele bevoegdheid meer hebben terwijl de aangevoerde middelen en juridische argumenten uiteraard dezelfde zijn. »

Tot slot brengen de partijen in herinnering dat een gerechtelijk debat voor een vrederechter op plaatsbezoek moeilijk kan worden vergeleken met een debat voor de Raad van State. Zij menen dat het debat uitsluitend draait rond de organisatie van die procedure van bijna kort geding, die de wetgever nooit als iets anders heeft beschouwd dan als een onderzoek op stukken.

A.5. In haar memorie van antwoord brengt de stad Andenne de vorige arresten van het Hof in herinnering, waarbij is besloten tot het aanvaarden van de verantwoording voor het verschil in behandeling. Ten aanzien van de procedureverschillen die de verzoeksters bij de prejudiciële vraag in het licht stellen, antwoordt de stad Andenne dat het Hof zich in vorige arresten heeft uitgesproken over de tweede en de derde grief, met name de onmogelijkheid kennis te nemen van het administratief dossier en de verplichting binnen 48 uur uitspraak te doen. De partij beklemtoont dat door de mogelijkheid tot herziening, waarin artikel 16, tweede lid, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Cassatie, voorziet, de nadelen waarop is gewezen, kunnen worden bijgestuurd.

Ten aanzien van de duur van de termijn, die door de andere partijen werd beklemtoond, merkt de stad Andenne op dat men dient vast te stellen dat de wet van 26 juli 1962, in tegenstelling tot wat is betoogd, zeer strikte termijnen inhoudt die, als zij worden nageleefd, niet tot gevolg kunnen hebben dat verscheidene jaren na de inbezitneming door de Staat een vordering tot herziening wordt ingesteld.

De partij geeft een volledig overzicht van die termijnen en besluit dat de georganiseerde procedure een snelle procedure is, waarin efficiëntie en bescherming van de onteigende met elkaar worden verzoend en waarin tegemoet wordt gekomen aan de grieven die de verzoekende partijen bij de prejudiciële vraag hebben aangevoerd.

Betreffende de artikelen 107 en 41 van de Grondwet, preciseert de stad Andenne dat het Hof krachtens artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 niet bevoegd is om de grondwettigheid van de wet van 1962 te onderzoeken ten aanzien van artikel 41 van de Grondwet. Zij meent ook dat artikel 107 van de Grondwet evenmin de bevoegdheid van het Hof zou kunnen verantwoorden, aangezien het betrekking heeft op de wettigheidstoetsing van besluiten en verordeningen door de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde.

Zij meent dat de schending van artikel 6 evenmin zou kunnen worden aangevoerd om de grondwettigheidstoetsing uit te breiden.

Subsidiar meent zij dat er geen schending van de gelijkheid is, aangezien de wet van 1962 toepasselijk is op alle burgers wier goederen worden onteigend en in feite op hen wordt toegepast omdat de overige wettelijke bepalingen, en met name de wet van 17 april 1835, in onbruik zijn geraakt.

- B -

Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

B.1. In haar memorie is de stad Andenne van oordeel dat het Hof niet bevoegd is om de grondwettigheid te toetsen van de interpretatie die aan de wet van 26 juli 1962 is gegeven.

Uit artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 vloeit overigens voort dat de rechter die de vraag stelt, ertoe is gebracht zich te beraden over de noodzaak van het antwoord op de vraag om zijn beslissing te wijzen, en zelfs, wanneer zijn beslissing vatbaar is voor beroep, kan beslissen de aanhangigmaking bij het Hof achterwege te laten wanneer de vraag niet relevant is. Derhalve gebeurt het vaak dat de rechter die een vraag stelt, aan het Hof een norm voorlegt in de interpretatie die hij eraan geeft in het geval dat hem is voorgelegd. Het Hof spreekt zich dan uit over de grondwettigheid van de norm in die interpretatie, zelfs indien het Hof zijn onderzoek soms voortzet door een interpretatie van de norm te geven die meer met de Grondwet zou overeenstemmen. Het argument van de stad Andenne, waarbij tot de onbevoegdheid van het Hof wordt besloten, dient derhalve te worden verworpen.

B.2. De stad Andenne besluit bovendien tot de onbevoegdheid van het Hof op grond dat de gestelde vraag het Hof ertoe zou verplichten zich uit te spreken over artikel 92 van de Grondwet.

Artikel 92 van de Grondwet bepaalt :

« Geschillen over burgerlijke rechten behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken. »

Het verschil in behandeling waarover de Raad van State het Hof een vraag stelt, vloeit niet voort uit artikel 92 van de Grondwet, maar wel uit de bepalingen van de wet van 26 juli 1962 en van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die aan het Hof zijn voorgelegd. Zelfs indien het misschien het Hof noodzakelijk zal lijken artikel 92 van de Grondwet in aanmerking te nemen om de voorgelegde bepalingen te interpreteren of om een verantwoording te vinden voor het verschil in behandeling, dient om die reden niet tot de onbevoegdheid van het Hof te worden besloten.

B.3. Ten aanzien van het argument van de verzoeksters voor de Raad van State dat is afgeleid uit de non-conformiteit van de wet van 26 juli 1962 met artikel 41 van de Grondwet, dient te worden gewezen op het feit dat noch artikel 107ter van de Grondwet, noch artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 het Hof de bevoegdheid verlenen de schending te beoordelen van dat artikel 41, dat noch een regel is die door of krachtens de Grondwet is vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, noch een in artikel 26, § 1, 2,^o van die bijzondere wet vermelde regel.

Ten aanzien van de prejudiciële vraag

B.4. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de overeenstemming met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden en van de artikelen 14 en 17 van de gecordineerde wetten op de Raad van State, doordat de belanghebbende derden de nietigverklaring van een onteigeningsbesluit kunnen vorderen bij de Raad van State, terwijl de onteigende de onwettigheid van het besluit alleen maar bij wege van exceptie mag opwerpen, nadat de gerechtelijke procedure tot onteigening is ingesteld, en doordat bovendien, als de vordering van de derde met succes wordt bekroond, de onteigende op zijn beurt in herziening of in hoger beroep de vaststelling van de onwettigheid van de onteigening zal kunnen verkrijgen, terwijl hij die niet kan verkrijgen bij de Raad van State.

Om de prejudiciële vraag te beantwoorden, dienen enkel de artikelen 3, 6, 7, 8 en 16, tweede lid, van de wet van 26 juli 1962, alsmede de artikelen 14 en 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden onderzocht.

B.5. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met inachtneming van het doel en de gevolgen van de bestreden maatregel en van de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.6. Naar luid van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan ieder die van een belang doet blijken een beroep tot vernietiging instellen tegen « de akten en reglementen van de onderscheidene administratieve overheden ».

Artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State biedt de verzoekende partij bovendien de mogelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte of van het bestreden reglement te vorderen.

Die algemene bevoegdheid van de Raad van State is evenwel uitgesloten wanneer een specifiek gerechtelijk beroep tegen een bepaalde bestuurshandeling is georganiseerd.

B.7. Krachtens de bepalingen van de wet van 26 juli 1962 heeft de rechter, wanneer de onteigenaar de vordering tot onteigening bij hem heeft ingeleid, als opdracht de voor de onteigening vereiste besluiten van de onteigenende overheid zowel op hun interne als op hun externe wettigheid te toetsen.

Die bevoegdheid van de gewone rechter sluit de bevoegdheid van de Raad van State uit om kennis te nemen van een beroep tot vernietiging van die handelingen, indien dat beroep is ingesteld door de onteigende of door een belanghebbende derde, als bedoeld in artikel 6 van de wet van 26 juli 1962.

Die bevoegdheidsuitsluiting geldt echter pas vanaf de dagvaarding om voor de gewone rechter te verschijnen en ten aanzien van de personen die tot die procedure toegang hebben. De Raad van State blijft bevoegd ten aanzien van de gewone derden. Hij is ook bevoegd ten aanzien van de personen die zijn bedoeld in de artikelen 3 en 6 van de wet van 26 juli 1962, zolang de onteigenaar de eigenaar niet voor de gewone rechter heeft gedagvaard.

B.8. Het eerste verschil in behandeling dat uit de in de prejudiciële vraag vermelde bepalingen voortvloeit, houdt verband met het feit dat twee categorieën van rechtzoekenden die de wettigheid van eenzelfde handeling betwisten, toegang hebben de ene tot een gewone rechter, de andere tot een administratief rechtscollege.

Het onderscheid tussen de eigenaar van het onteigende goed en de in artikel 6 van de wet van 26 juli 1962 bedoelde derden, die een recht kunnen laten gelden met betrekking tot het onteigende goed en om die reden vermogen tussen te komen in de procedure voor de gewone rechter, enerzijds, en andere derden, die niet een zodanig recht kunnen laten gelden maar wel de schending van een belang, en die om die reden niet kunnen tussenkomen in de procedure voor die rechter, anderzijds, is een verantwoord onderscheid.

De wetgever vermag immers te oordelen, mede gelet op artikel 92 van de Grondwet, dat de gewone rechter uitsluitend bevoegd is om aan personen die met betrekking tot het onteigende goed een recht kunnen laten gelden, de passende rechtsbescherming te bieden, enerzijds, en dat enkel de Raad van State de bevoegdheid toekomt om te oordelen over het beroep tot vernietiging van een onteigeningsbesluit dat is ingesteld door derden die de schending van een belang aanvoeren, anderzijds.

Die bevoegdheidsverdeling voert geen ongelijkheid in tussen de rechtzoekenden die getroffen zijn door een onteigening ten aanzien van de mogelijkheid om de wettigheid daarvan voor een rechter aan te vechten.

B.9. Het eerste gedeelte van de prejudiciële vraag blijft echter niet beperkt tot het aanklagen van de ongelijke behandeling waardoor de eigenaar en de belanghebbende derden zouden kunnen zijn getroffen doordat zij geen toegang meer hebben tot de Raad van State wanneer de eigenaar voor de gewone rechter wordt gedagvaard. Zij vergelijkt ook, in twee opzichten, hun situatie met die van de gewone derden, in zoverre de hun voor de gewone rechter geboden procedure niet gelijkwaardig mocht zijn met die welke hun voor de Raad van State is geweigerd. Om de vraag te beantwoorden, dient het Hof dus na te gaan of daarin een discriminatie besloten ligt.

B.10. In de eerste plaats is een verschil in behandeling uitdrukkelijk in het eerste gedeelte van de prejudiciële vraag opgeworpen in zoverre de gewone derden bij de Raad van State een beroep

tot vernietiging van het onteigeningsbesluit kunnen instellen, terwijl, zodra de gerechtelijke fase een aanvang heeft genomen, de eigenaar en de belanghebbende derden de wettigheid van zulk een besluit slechts bij wege van exceptie voor de gewone rechter kunnen aanvechten. Uit dat procedureverschil mag echter niet worden afgeleid dat er een ongelijke behandeling zou zijn. Krachtens artikel 107 van de Grondwet geldt de aan de gewone rechter toegekende bevoegdheid om na te gaan of de bij de wet voorgeschreven vormvereisten in acht zijn genomen, voor alle externe en interne onwettigheden. Zijn de aan de enen en de anderen geboden procedures weliswaar verschillend, de wettigheidstoetsing die zij organiseren is gelijkwaardig.

B.11. Uit de vergelijking van de in de prejudiciële vraag vermelde bepalingen kan worden afgeleid dat daarin een ander verschil in behandeling impliciet is aangeklaagd in zoverre de voorgeschreven procedures de partijen niet de mogelijkheid zouden bieden hun verweer te organiseren met waarborgen die te vergelijken zijn met die van de procedure die bij de artikelen 14 en 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is voorgeschreven.

Wanneer de eigenaar en de belanghebbende derden voor de vrederechter worden gedaagd, zijn zij immers krachtens artikel 7, tweede lid, van de wet van 26 juli 1962 ertoe gehouden «alle excepties die zij menen te kunnen opwerpen, ineens voor te brengen » en is de vrederechter verplicht binnen achtenveertig uur uitspraak te doen. De gewone derden, die bij de Raad van State een vernietigingsarrest kunnen verkrijgen ook al is de gerechtelijke procedure reeds ingezet, beschikken van hun kant over termijnen die hun de mogelijkheid bieden gedurende zestig dagen hun verzoekschrift voor te bereiden en later nieuwe middelen aan te voeren indien ze gegrond zijn op elementen die aan het licht zijn gekomen bij het lezen van het administratief dossier dat de onteigenaar binnen dertig dagen dient neer te leggen. Zij kunnen ook een laatste memorie neerleggen na het verslag te hebben ontvangen dat de auditeur-verslaggever heeft opgesteld na een onderzoek dat in het raam van een inquisitoire procedure is gevoerd.

B.12. Wat de wet van 26 juli 1962 betreft, is de aanwending van de afwijkende procedure uitsluitend verantwoord door redenen van algemeen belang en is zij slechts toegestaan wanneer de onmiddellijke inbezitneming van het goed door de onteigenende overheid onontbeerlijk is. De vrederechter dient dus na te gaan of de overheid geen machtsoverschrijding of machtsafwending heeft begaan door het juridisch begrip « dringende noodzakelijkheid » niet in acht te nemen. Hij zal de bij hem aanhangig gemaakte vordering van de onteigenende overheid verwerpen indien de in het

onteigeningsbesluit aangevoerde dringende noodzakelijkheid niet of niet meer bestaat.

Bovendien kunnen de eigenaar en de belanghebbende derden, na het vonnis waarbij de voorlopige vergoedingen zijn vastgesteld, voor de rechtbank van eerste aanleg een vordering tot herziening instellen die zij krachtens artikel 16, tweede lid, onder meer zullen kunnen gronden op de onregelmatigheid van de onteigening. Volgens de interpretatie die het Hof van Cassatie in zijn arrest van 7 december 1990 in voltallige zitting heeft gegeven, staat die bepaling de eigenaar en de belanghebbende derden toe hun vordering tot herziening te gronden op motieven die zij voor de vrederechter niet hadden aangevoerd, wat hun de mogelijkheid biedt het gehele proces te herbeginnen. Aldus uitgelegd corrigeert artikel 16, tweede lid, de overdreven gevolgen die artikel 7, tweede lid, zou kunnen hebben : de aanwezige verweerders zijn enkel voor de vrederechter ertoe gehouden, op straffe van verval, alle excepties die zij menen te kunnen opwerpen, ineens voor te brengen.

Artikel 16, tweede lid, vermeldt ook dat de vordering tot herziening door de rechtbank wordt behandeld «overeenkomstig de regels van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering ». De eigenaar en de belanghebbende derden die de herziening vragen, beschikken aldus over de termijnen, de onderzoeksmaatregelen en de rechtsmiddelen die hun door het Gerechtelijk Wetboek worden geboden.

B.13. Weliswaar staat de wetgever, door te bepalen dat het vonnis waarbij het verzoek van de onteigenaar wordt ingewilligd, niet vatbaar is voor beroep (artikel 8, tweede lid), door de onteigenaar toe te staan bezit te nemen van het goed zodra hij is overgegaan tot de betekening van dat vonnis (artikel 11) en door de onteigende pas toe te staan de wettigheid van de onteigening opnieuw aan te vechten nadat het vonnis is geweest waarbij de voorlopige vergoedingen worden bepaald (artikelen 14 tot 16), de onteigenaar toe te beschikken over een onroerend goed waarvan later misschien zal worden geoordeeld dat het op onwettige wijze is onteigend. Die inbezitneming kan onomkeerbare gevolgen hebben wanneer de onteigenaar inmiddels is overgegaan tot afbraak- of bouwwerken die de volledige teruggave *in natura* van het goed waarover hij op onwettige wijze heeft beschikt, onmogelijk maken.

Die gevolgen kunnen echter niet worden beschouwd als zijnde kennelijk onevenredig met het nagestreefde doel.

De wetgever kan oordelen dat, voor zover de vrederechter heeft toegestaan dat de onteigening wordt doorgevoerd, nadat hij krachtens artikel 107 van de Grondwet zowel de interne als de externe wettigheid van het onteigeningsbesluit heeft nagegaan, het algemeen nut vereist dat, in spoedeisende gevallen, de onteigenaar onmiddellijk in het bezit wordt gesteld van het onteigende goed.

De latere vaststelling van de onwettigheid van de onteigening zal de eigenaar ertoe in staat stellen het volledige herstel van het door hem geleden nadeel te verkrijgen, hetzij *in natura*, hetzij door de tegenwaarde. Het risico dat hij loopt niet de integrale teruggave van zijn goed te verkrijgen, is geen onevenredig gevolg van de onteigeningsprocedure bij hoogdringende omstandigheden, ten aanzien van het nadeel dat het algemeen belang zou kunnen lijden indien de inbezitneming door de onteigenaar zou worden uitgesteld totdat alle rechtsmiddelen waarover de onteigende beschikt, zouden zijn uitgeput.

Het komt het Hof niet toe te oordelen of de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden wordt aangewend in gevallen waarin daarvoor geen verantwoording bestaat en evenmin te onderzoeken of de gerechtelijke fase van de onteigeningsprocedure binnen redelijke termijnen wordt afgewikkeld.

B.14. Sedert de Raad van State met toepassing van het nieuwe artikel 17 van de gecoördineerde wetten schorsingsbevoegdheid heeft gekregen, kan de buur van een onteigend goed, indien hij de twee door dat artikel vereiste voorwaarden vervult, een arrest verkrijgen dat het onteigeningsbesluit schorst, arrest dat bindend is voor de vrederechter bij wie de gerechtelijke procedure aanhangig is. Een gewone derde zou aldus die procedure onwerkbaar kunnen maken, hoewel hij daaraan niet eens kan deelnemen, totdat de Raad van State uitspraak heeft gedaan over de vordering tot vernietiging, terwijl de Raad van State zich onbevoegd moet verklaren ten aanzien van de eigenaar en de belanghebbende derden zodra de gerechtelijke procedure een aanvang heeft genomen.

Nochtans moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig de interpretatie die het Hof in zijn arrest nr. 42/90 heeft gegeven aan de artikelen 7 en 16, tweede lid, van de wet van 26 juli 1962 alsmede aan artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de eigenaar, de belanghebbende derden en de gewone derden vóór de gerechtelijke fase van de onteigening gelijk worden behandeld, aangezien zij allen toegang hebben tot de Raad van State. Alleen gedurende de enkele dagen die liggen tussen de bij artikel 5 van de wet van 26 juli 1962 voorgeschreven dagvaarding en het bij artikel 7 van die wet beoogde vonnis, zou een gewone derde via een schorsingsarrest de gerechtelijke procedure onwerkbaar kunnen maken, terwijl de eigenaar en de belanghebbende derden alsdan over dat rechtsmiddel niet beschikken. Die kunnen echter, tijdens dezelfde periode, van de vrederechter verkrijgen dat hij weigert een onwettig onteigeningsbesluit uitvoerbaar te verklaren. Zonder zich te houden aan het zogenaamde « *privilège du préalable* », heeft de wetgever aldus de onteigening afhankelijk gemaakt van een rechterlijke controle, zodat, enerzijds, de eigenaar en de belanghebbende derden en, anderzijds, de gewone derden, ieder over een snelle procedure beschikken die hen in staat stelt zich tegen een onregelmatige onteigening te verzetten.

B.15. Het is ook waar, zoals de Raad van State aangeeft in het tweede gedeelte van de vraag, dat de combinatie van twee jurisdictionele stelsels ertoe kan leiden dat de onteigende in herziening of

in hoger beroep de vaststelling van de onwettigheid van de onteigening kan verkrijgen nadat de derde in zijn vordering is geslaagd, terwijl hij die niet kan verkrijgen bij de Raad van State. Een dergelijk gevolg kan er niet toe leiden dat een verschil tussen jurisdictionele stelsels dat niet discriminerend is, discriminerend wordt gemaakt, te meer daar het een bijkomende waarborg betreft ten aanzien van de tenuitvoerlegging van het vernietigingsarrest van de Raad van State.

B.16. Uit de vergelijking van de procedures die, enerzijds, de eigenaar en de belanghebbende derden, en, anderzijds, de gewone derden ter beschikking staan, blijkt dat beiden een gelijkwaardige rechtsbescherming genieten.

Het naast elkaar bestaan van de twee procedures kan wellicht abnormale interferenties veroorzaken en tot tegengestelde oplossingen leiden. Maar het komt het Hof niet toe hieraan te verhelpen.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet worden niet geschonden door de artikelen 3, 6, 7, 8 en 16, tweede lid, van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake onteigeningen ten algemenen nutte, noch door de artikelen 14 en 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State « doordat de belanghebbende derden de nietigverklaring van een onteigeningsbesluit kunnen vorderen bij de Raad van State, terwijl de onteigende de onwettigheid van het besluit alleen maar bij exceptie mag opwerpen nadat de gerechtelijke procedure tot onteigening is ingesteld, en doordat bovendien, als de vordering van de derde met succes wordt bekroond, de onteigende op zijn beurt in herziening of in hoger beroep de vaststelling van de onwettigheid van de onteigening zal kunnen verkrijgen, terwijl hij die niet kan verkrijgen bij de Raad van State ».

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 27 oktober 1993.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior